

## A HELYES ÖNÉRTÉKELÉS, AVAGY A KERESZTÉNYEK EGÓJA

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege  
Budapest, 2022. 05. 08.

Isten akar szólni a szívedhez. És Isten ma is fog szólni a szívedhez, de nemcsak a szívedhez, a lelkedhez is, mert a lelkedről lesz szó a mai napon szó. Arról, amit meg kell ismerned magadban, hogy hogyan működik. Jézus azt mondta, amikor beszélt a magvetés példázatáról, a végét úgy zárta a Lukács evangéliumban, hogy meglássátok, mi módon hallgatjátok az Igét, mert az Ige az fel van kenve. Az Ige mindenkinek ugyanaz. A mag, Isten beszéde, el van vetve a te szívedbe, és mindenki ugyanazt hallja ma tőlem, vagy mégsem? Én egy szót, egy mondatot, egy egyórás prédikációt elmondok, de nem mind ugyanazt halljátok meg belőle. Bármennyire is szeretném én, hogy minden átmenjen abból, amit az Úr a szívemre helyezett, hogy beszéljek róla. Valaki ebből többet megért, valaki ebből még annál is többet, valaki más az egészet felfogja, valaki többet vesz el belőle, mint amit én mondtam, és valaki nem fog fel belőle semmit. Mondd: ez nem én vagyok! Én az vagyok, aki megértem. Mert én úgy hallgatom Isten Igéjét, hogy azt a szívembe, a lelkembe befogadom, és elfogadom!

Tudod, az Ige képes arra, hogy feddjen, hogy kiigazítson, hogy az igazság ismeretére elvigyen, és képes arra, hogy felnövelessen, hogy felnövekedjen benned, és a maga gyümölcsét megteremje a számodra. Egy olyan címet adtam a mai üzenetnek, ami egy sorozatnak lesz az első alkalma, mert szeretnék a keresztény jellem kiépüléséről, fejlődéséről a krisztusi jellem kiábrázolásáról beszélni. Elmélkedtem, gondolkodtam, hogy miként, hogyan tudom ezt előhozni, és az volt bennem most már gyakorlatilag hetek óta, hogy itt kell kezdenem. A mai alkalomnak azt a címet adtam, hogy: *A helyes önértékelés, avagy a keresztények egója.* Úgyhogy a lelkedbe nem fogok belegázolni, nem fogok belelépni, de meg lesz érintve. Az egy jó dolog, ha Isten megérint bennünket, ha van bennünk egy őszinteség, hogy igenis foglalkoznunk kell magunkkal. Őszintén szembe kell néznünk magunkkal, és meg kell ismernünk azt, hogy hogyan működünk. Mert ha nem ismered a saját magad működését, nem ismered az újjászületett szellemedet, nem ismered a lelkedet, és nem ismered a testedet és annak a kívánságait, összezavarodsz. Nem fogod tudni azt, hogy Isten az Igében mit és hogyan mond neked, és igazából mit akar és mit vár tőled. Mert lesz a fejedben egy vallásos elmélkedés, vallásos gondolkozásmód, ami abból fakad, amit a gyerekkorból meg a hagyományból magadra szedtél. Teljesíteni kell Istennek, teljesíteni kell Isten előtt, hogy Ő elfogadjon, hogy szeressen, hogy Tőle valami áldást kapjak, nekem ezért meg kell dolgoznom, és amikor elvégzem, akkor annak megfelelően Isten megáld. Ha többet végzek el, Isten többet ad nekem és jobban megáld. Ha nagyon jó munkát végzek, akkor pedig aztán nagyon-nagyon meg fog áldani!

Ez egy vallásos gondolkozásmód, és semmi köze az újszövetség Igéjéhez. Semmi köze! Nem attól függ, hogy Isten szeret téged vagy sem, hogy milyen minőségben végzed a munkát az Ő irányába. Tudod, azt gondolják sokan keresztények, hogy Isten azért szereti őket, mert ők jók. Jól viselkednek, jól csinálják, erkölcsösek stb. Tesznek dolgokat tisztességgel, becsülettel, képmutatással, vallásosan, akárhogy is, de teszik igaz, vagy akármilyen szívvel, és mivel teszik, és jól csinálják és nagyon jól csinálják, ezért Isten szereti őket. De Isten nem azért szeret, mert te jó vagy, hanem azért, mert Ő jó. És ez óriási különbség! Nem azért szeret téged, mert te jó vagy. Isten akkor is szeretett téged, amikor nem voltál jó. A Biblia azt írja, hogy amikor ellensége voltál Istennek, Ő már akkor szeretett téged. És tudod, amikor ezt megismered és megérted, akkor átalakul az önértékelésed. Átalakul az, hogy hogyan nézel magadra, és átalakul benned az, hogy most cselekedni akarok, teperni Istennek a jó dolgaiért, vagy elfogadom az Ő kegyelmét, az Ő szeretetét, az Ő irgalmát, megbocsátását, jóságát, és ennek válaszreakciója az, hogy elkezdek akkor jól teljesíteni Isten előtt. Nagyon-nagyon nagy különbség. Az egyik egy vallásos elképzelés, ami a törvényen alapszik, a másik pedig egy

kegyelemre alapozott életvitel és gondolkozásmód, ami Isten Igéjén alapszik, ami Krisztusra mutat. Arra mutat, hogy Te jó vagy, Uram! És Te szerettél engem és ezért vagyok képes én is arra, hogy szeressek. Te megbocsátottál nekem, ó megvigasztaltál engem, ezért vagyok én is képes arra, hogy megbocsássak másoknak, és vigasztaljak másokat. Te szolgáltál felém és én elfogadtam a te szolgálatodat az én irányomban, és ezért képes vagyok én is szolgálni mások felé. Ha ezt nem érti meg az ember, ha nem jön rá ennek a lényegére, ez az egész jellemére kihatással lesz.

Onnan indítok, hogy nagyon sok mindent az életünkben nem tudunk befolyásolni. Ha tetszik, ha nem. Nem tudod befolyásolni például azt, hogy kik a szüleid, vagy igen? Nem. Csodálkoztok ezen? Nem tudod befolyásolni, hány testvéred szülessen, vagy igen? Nem tudod befolyásolni azt, hogy milyen magasra nőj. Hozzak még ilyen egyszerű példákat? Nem tudod befolyásolni azt, hogy hányas cipőt kell hordanod. Vagy tudod befolyásolni? Ha kicsi cipőt húzol, a lábad kisebb lesz, de nyomoronc lesz a lábujjad. Nagy cipőbe meg nem tudsz belenőni. Viszont van egy csomó dolog, és bizony az is igaz, hogy az élet nagy része tőlünk függ. Az egyik legfontosabb dolog az életben, ami meghatározza a boldogulásodat, a boldogságodat, az előmeneteledet, és ami meghatározza az érzelmeidet és azt, hogy mit és hogyan teszel, az a jellemed. A jellemed határozza meg azt, aki te igazából vagy, hogy mit és hogyan fogsz cselekedni, hogy mire hogyan reagálsz, hogy mit és hogyan gondolsz, és hogy miről beszélsz. A jellemed.

A jellem egy gyűjtőfogalom. A szokásaidat, a modorodat, a magatartásodat, a fellépésedet, a kiállásodat is mutatja a jellemed, illetve a hozzáállásodat, a viselkedésedet, mindennek gyűjtőfogalma a jellemed. A jellemednek része a becsületesség, a tisztesség, a törvénytisztelet, vagy ezeknek az ellenkezője, az erkölcsi magatartásformád, de a gondolataid, és a szavaid is a jellemedet tükrözik vissza. Ha nagyon egyszerűen akarnám fogalmazni, akkor azt mondanám, hogy ahogy általánosságban te viselkedsz és éled az életedet, az a te jellemed. És az Ige felszólít minket arra, hogy Krisztus jellemét öltözzük fel. Az ember gondolkodik, hogy én újjászülettem, Krisztus természete, Isten szerelme kitöltetett a szívembe, az bennem van, de ott van az én, a saját lelkemnek a természete, most akkor mi van, kettősség van bennem? Vagy hogyan van ez? Hogy én belül akarom tenni a jót, a szellememből, a szívemből, mert újjászülettem, aztán ott van a meg nem újított gondolkozásom, amely visszafelé húz és mindig elrontom, és akkor az ember vádolja magát, és kárhozat alatt van, és mindenféle ilyesmi.

Az ember zűrzavaros életet élhet keresztényként akkor, ha nem érti, hogy igazából hogyan működik ő. Hogy mit jelent az, hogy én vagyok valaki. Hogy mit jelent az, hogy nekem van egy egóm, és mi az az ego? Hogy működik ez bennem? Hogyan működik a lelkem? Hogyan működik a szellemem? Mert a tested hogyan működik, azt látod. Tükörben, meg lépsz egyet, meg felemeled a kezed, ez a legegyszerűbb. A természetes síkon lévő dolgokat megérteni a természetes elmével egyszerű, viszont a szellemi dolgokat megérteni, ahhoz szellemi emberré kell válnod. A testi ember nem fogja megérteni soha a szellemit. Tehát el kell változnod. Az ószövetségi ember nem volt a szellemében újjászületve, nem volt a szellemében élet. Szellemileg halott volt. Ezért egy külső mérce kellett, hogy megmutassa a számára azt, hogy mi az az erkölcsi keret, amely az életében meghúzza a határokat. Így van? Erre adatott a törvény. Megmondta, hogy mit szabad, és mit nem szabad. És az ember ezt a kívül lévő szabályrendszert, ami kőtáblán is volt, meg a hagyományban is benne volt, meg a zsidó szokásokban is, meg a farizeusi vallásos előírásokban is benne volt, ezt követte, és erőlködött, hogy ezt valahogy megtegye.

De tudod, részben betartani a törvényt lehet úgy is, hogy nincs benne a szíved. Úgy is mondhatnám, hogy jót cselekedni, jót tenni lehet úgy is, hogy nem a bensődből, nem a szívedből fakad. Ezt hívjuk képmutatásnak. Gyülekezetbe is lehet úgy járni, hogy nincs benne a szíved, csak egy vallásos szokás. Igét hallgatni is lehet úgy, hogy nincs benne a szíved, nincs benned a taníthatóság vágya, hogy én meg akarom érteni, én többet akarok, előrébb

akarok jutni. Nekem még ebből több kell! Tehát lehet hallgatni beszűkült tudattal, beszűkült gondolkozásmóddal az Igét úgy, hogy igazából nincs nagy hatással rád. A Példabeszédek 29,18. mondja azt:

**Példabeszédek 29,18.**

**18. Mikor nincs mennyei látás, elvész a nép; ha pedig megtartja a törvényt, oh, mely igen boldog!**

Ha nincs mennyei látás, a nép elvész, vagy elvadul. Ha pedig megtartja a törvényt, mely igen boldog – mondja ezt egy ószövetségi igevers. Ha megtartod a törvényt, igen boldog vagy, de ez egy ószövetségi Ige. Az újszövetség a Római levél végéig, a Galata levél, és gyakorlatilag az összes levél és Jézus is beszélt erről, arról szól, hogy a törvény fogsága, és a külső mérce és az elvárás alól Jézus felszabadított minket, és azt mondta, hogy a bűn ez miatt már nem is uralkodik felettetek, mert nem vagytok a törvény alatt, hanem kegyelem alatt vagytok. Ez az igevers önmagában megérne egy három hónapos tanítássorozatot! Nincs most erre idő és lehetőség, csak a lényegét szeretném elmondani.

Ha nem vagyunk a törvény alatt, akkor ez azt jelenti, hogy eltűntek a határok? Eltűntek a korlátok? Isten félretette az útból azt, hogy ne lopj, meg ne hazudj, meg ne kívánd a másét? Ez most már nem vonatkozik ránk? Most már lophatunk, csalhatunk, mert Isten kegyelme, szeretete állandó irányunkba, és azt csinálunk, amit akarunk? Mert nincs már ez az elítélő törvény felettünk, ami megmondaná, hogy mit szabad és mit nem szabad? Gondolkoztál-e ezen valaha? Hagyok egy pici időt. Ha nem vagyunk a törvény alatt, akkor nincsenek meg ezek az erkölcsi határvonalak? Ha ismered az Igét, tudod azt, hogy ami régen kívül volt – a törvény köztáblába belevésve –, az most már nem kívül van, hanem belül. Mert Isten azt a törvényt a szíved hústáblájára írta fel. Igazából a Szent Szellem költözött a szívedbe, és a Szent Szellem belülről vezet téged egyénileg, személyesen, egyénre szabottan, hogy neked mit lehet és mit nem lehet tenni. Nem kívülről mondja meg neked valaki vagy valami azt, hogy ezt szabad vagy nem szabad, hanem belülről, a Szellem vezetése által tudod, hogy mi a jó, és mi a rossz. Tudsz különbséget tenni jó és rossz között. Hogyan? Saját magadtól? Nem. A Szent Szellem által.

Ugye, emlékszel a jó és gonosz tudásának fájára az Éden kertben? Miért volt baj, hogy abból evett Éva és Ádám is? Pont ez volt a lényege, hogy önmagukban képesek voltak megállapítani azt, hogy mi a jó és mi a rossz. Ha képes vagy arra, hogy ezt megállapítsd, akkor nincsen szükséged Istenre. Isten azt akarja, hogy nekünk szükségünk legyen Őrá. Ő ma is azt akarja, hogy Tőle halljál, halljál, hogy Ő mondja meg neked azt, hogy mi a jó és mi a nem jó. Hogy Tőle függjél, és ez azt követeli meg tőled, hogy kapcsolatban legyetek, közösségekben legyetek, beszélgetsetek, mint ahogy Éva is és Ádám is együtt sétált a kertben Istennel, hűvös alkonyatkor, és beszélgettek. Az imádság az egy beszélgetés. Nem gondolnám azt, hogy Ádám és Éva sorolta a bűját-baját Istennek a kertben, mert nem is volt nekik ilyen. Nem imádkoztak erősségek ellen, nem kötöztek meg összevissza mindent. Bár ez újszövetségi feladatunk, de mit csináltak ott ők? Gondolkozz ezen! Megyek tovább, mert különben nem érek a végére. Tehát külső szabályrendszer volt az ószövetségi ember számára, ami ugye képtelen volt az embereket tökéletességre juttatni, é viszont arra jó volt, hogy elvezessen minket Krisztushoz. Úgy írja a Galata levélben Pál apostol, hogy „Krisztusra vezérlő mesterrünkké lett” a törvény, mert Ő megmondja, hogy mit szabad és mit nem szabad. Krisztus jelleme, tulajdonságai, természete, ahogy Ő élt, és aki Ő önmagában, az beléd került az újjászületés által.

Van itt ma olyan valaki, aki nem volt még közöttünk, aki még soha nem volt itt, aki nincs újjászületve? Nincs. Tudod-e azt, hogy Krisztus természete, tökéletessége ott van benned, a szellemedben? Ott van benned. Kérdezed, hogy hol? Hol van az? A szellemedben. Hogyan látsz erre rá? Fizikai értelemben meg tudod fogni? Rálátsz a szemekkel? Az Ige mondja meg, egyedül hit által tudsz a szellemeddel és a szellemi világgal kapcsolatban kiépíteni, bármiféle

kapcsolatot. Egyszerűen elhiszed azt, amit Isten mond rólad, hogy „én újjászültelek téged és az én természetem adtam beléd, és mostantól te vagy az én királyom, és te vagy az én papom”, mert Ő tett minket királyokká és papokká, és megigazított bennünket. Tudod, mi a megigazítás, a megigazulás? Az, hogy ártatlannak minősülsz Isten előtt. Ártatlannak látod magad, vagy bűnösnek látod magad? Nagy kérdés ez. Amikor magadra nézel, akkor úgy tekintesz magadra, hogy „Istenem, én ártatlan vagyok”. Ezt miből tudod? Abból fakadóan, hogy te mennyi mindent jól csináltál és meg vagy magaddal elégedve, vagy pedig abból, hogy Jézus vére megmosott, és ezért vagy ártatlan? A megigazulás szinonimája, amit párhuzamba lehetne vele hozni, hogy ártatlan. Megigazultál? Ártatlan vagy! Ártatlan. Isten nem tulajdonítja neked a bűneidet, mert minden bűnöd büntetését, ítéletét Jézusra helyezte.

Látod-e ezt magadban? Ha ezt nem látod, akkor a hibás önértékelésed, az önvádad, a kárhóztatásod megfoszt téged attól, hogy igazán hitben járjál. Megfoszt attól a teljességtől, ami van Krisztusban. Megfoszt attól, hogy nagy bátorsággal járulj Isten kegyelemmel teljes trónja elé. Egy nagyon komoly feladat azonban az, hogy Krisztus jelleme, tökéletessége, ami a szellemünkben van, a felszínre jöjjön, hogy megnyilvánuljon, mert erre vagyunk elhívva és ebbe az irányba kell növekednünk. Akkor fogod megismerni a saját újjászületett szellemedet, azt, hogy milyen vagy te, ha megismered Jézust, mert a szellemedben olyan vagy, mint Ő. Újjászületettél? Akkor a szellemedben olyan vagy, mint Jézus. Ki mered-e ezt mondani? El mered-e ezt hinni? Olyan vagyok, mint Jézus! A szellemedben úgy gondolkodsz, mint Jézus, úgy viselkedsz, mint Jézus, úgy gondolkozol, mint Jézus, úgy beszélsz, mint Jézus. Úgy tudunk valaki hasonlatosságára elváltozni, ha ismerjük őt, anélkül nem. Ha nem ismered meg Jézust, hogy milyen az Ő jelleme, ha nem ismered meg Jézust az Ő szavain, cselekedetein, az Igén keresztül, hogy milyen is Ő valójában, akkor nem fogod azt sem megismerni, hogy milyenné lettél te újjászületve, újjászülve, hogy milyen tökéletesnek teremtett téged a te Atyád, és hogy mit jelent valójában az újjászületés. A 2Korinthus 3,18. egy alapige ezzel kapcsolatban.

### **2Korinthus 3,18.**

**18. Mi pedig az Úr dicsőségének visszatükröződését mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, az Úrnak Szellemétől.**

Ha tökéletes a mi szellemünk, akkor miért kellene annak elváltozni? Felolvasom még egyszer: „Mi pedig az Úr dicsőségének visszatükröződését mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, az Úrnak Szellemétől”. Ha a szellemed olyan, akkor annak nem kell változnia, de akkor minek kell változnia? A lelkednek! Mi a lelked? Az értelmed, a gondolkodásmódod, az akaratod, az érzelmeid, és a keresztyének is túlnyomórészt az életüket a lelkükben élik, lelki emberek. Akkor válik egy ember szellemi emberré, amikor egyre inkább úgy éli az életét, ahogy Jézus, szellemi módon, szellemi gondolkozásmóddal, szellemi ítélethozatallal, szellemi véleményezéssel, szellemi hozzáállással, szellemi kitartással. Vagyis megtermi azokat a gyümölcsöket, amik már ott bent megvannak, és ezeket felszínre tudja hozni. Ez pedig magával hoz valamit. Ha nézzük Jézus arcát, nézzük a cselekedeteit, a kitartását, a szavait, a dolgokhoz való hozzáállását, azt, hogy hogyan állt ellen a büszkeségnek, és hogyan alázza meg magát, akkor feltűnik a kontraszt, hogy mi magunk bizony nagyon nem ilyenek vagyunk. Ugye? Megmutatja azt, hogy hol állunk és hogy állunk. Ha megismered önmagad és megismered a saját működésedet, akkor sokkal könnyebb lesz dolgoznod azon, hogy kiábrázolódjon benned a Krisztus. Hogy valóban az a fajta élet meglátszódjon benned, amiért Jézus meghalt, hogy valóban a jellemedben és a külső megnyilvánulásaidban még a világ is azt mondja, hogy „az az ember, úgy néz ki, mint Jézus, csak nincs olyan hosszú haja, meg nincs szakállá”! „Pont úgy beszélsz, mint Jézus!” „Pont úgy szeretsz, mint Jézus!” „Pont úgy gyógyítod a betegeket, mint Jézus!” „Pont olyan kedves és szelíd vagy, mint Jézus!” „Pont olyan határozott vagy, mint Jézus!”. Ez a hír kellene, hogy járja rólunk a gyülekezetben is, meg a világban is. Így van? Ehelyett, és ez

persze nem rólatok szól, a legtöbb keresztényt a világban nem lehet felismerni, hogy keresztény. Az, hogy vallásos, azt fel lehet ismerni, de hogy keresztény, azt nem, mert minden látszik rajtuk, csak az nem. Mert az a jellem, ami Jézusnak is volt, hogy akkor szólt, amikor kellett és nem szólt, amikor nem kellett, ez nem nyilvánult meg benne. Természetesen nem rólatok van szó, ti vagytok a kivételek.

A Galata 4,19-ben, amikor Pál apostol imádkozik a galáciabeliekért, akkor nagyon érdekes dolgot mond:

**Galata 4,19.**

**19. Gyermekeim! kiket ismét fájdalommal szülök, mígnen kiábrázolódik bennetek Krisztus.**

Egy születésről beszél itt, egy sóhajtozásról, egy imádságról, egy közbenjárásról, egy tanításról, egy erőfeszítésről Pál apostol, és azt mondja, hogy ismét meg kell titeket szülnöm. Ismét. Hányan szültetek már, asszonyok? Sokan. Kellemes dolog az? Akkor, amikor benne vagy, bizony nem, utána már persze az idő megszépíti az emlékeket. Azt mondja itt Pál, hogy fájdalommal szülök. Tudod, a születés fájdalommal jár a szülőnek is, és a megszült gyermeknek is. Bár hála Istennek, nem emlékszel arra, hogy amikor te megszülettél, hogy az neked milyen trauma volt. Fájdalmas volt kijönni egy szűk szülőcsatornán, a kellemes melegből, a teljes ellátásból, ahol csak úszkáltál és simogatva voltál, és kijöttél a fényekre, meg a hidegre, meg a hangokra, az bizony egy trauma volt neked. Köszönjük Istennek, hogy nem emlékszünk erre! Tehát fájdalommal jár a születés a szülő részéről is, és a gyerek részéről is.

Tehát ismerned kell a szellemedet, és ismerned kell a lelkedet is. Az ember énje az egója. Szeretnék erről beszélni most, hogy az ember tudatának a megjelenése, vagy megjelenítése az az egója, és ez mindenkinek van. Mindenkinek van éntudata. Aki azt mondja magáról, hogy „én vagyok valaki”, „én ez vagyok, én az vagyok, én amaz vagyok, én milyen vagyok”, és mindenkinek van gondolata és elgondolása saját magáról, hogy én mi vagyok, és ki vagyok, és milyen vagyok. Nagyon érdekes dolog ez, pár héttel ezelőtt hallottam erről, nagyon-nagyon tetszett és valóban nagy igazságot lelek ebben, egy hasonlatot szeretnék hozni, hogy a lelked igazából olyan, mint bármelyik más testrészed. Egy kicsit sántít a hasonlat, mert bármely testrészedet, lábad, kezéd, karod, könyököd, térded, füledet meg tudod fogni. A lelkedet kézzel nem tudod megfogni, de ugyanúgy, ahogy nem veszel tudomást a könyöködről most, hogy az van, és létezik, és bármit csinál, vagy tudomásod van a könyöködről? Nincs. Nem veszel tudomást a talpadról, nem veszel tudomást semmilyen testrészedről addig, amíg nem éri valami behatás. A talpadról sem gondolkozol addig, amíg a cipődbe bele nem kerül egy picit kavics. Mikor belekerül és rálépsz, és egyre inkább irritál, és egyre inkább bosszant, akkor összpontosítasz arra, hogy „nekem van egy talpam és valami ott zavaró”. A térdedre sem koncentrálsz, csak akkor, ha fáj. Ugye? Egyébként nem gondolsz a térdkalácsodra. Hányszor gondoltál az elmúlt egy hónapban a harmadik bordádra, a baloldalon? Egyszer se gondoltál rá, eszedbe se jutott. A lelkedről mit gondolsz, az milyen? Ugyanígy működik, azzal a különbséggel, hogy a lelkedet sokkal több hatás éri. A lelkednek van saját önálló vágya, kívánsága, nem úgy, mint a talpadnak, aminek csak annyi, hogy ne legyen megcsiklandozva és elég melegben legyen. De a lelked kiált. A lelkednek szándékai vannak. A lelkednek, az egódnak vágyai vannak. A lelkedet meg kell elégíteni. A lelkednek kell valami táplálék, mert különben éhezik és kiabál, hogy elégíts meg! Ilyen az embernek a lelke. Amikor a kellemetlenség és a fájdalom felhívja a figyelmedet a lelkedre, akkor rájössz arra, hogy az ego gyakran fáj. Az egód gyakran fájdalmas, mert gyakran felhívja magára a figyelmedet. Minden testrészeddel igazából akkor kerülsz kapcsolatba szinte, amikor valami probléma van veled, amikor nem működik rendesen, amikor súlyos baja van.

Az a helyzet, hogy a meg nem újtott lelkünknek nagyon-nagyon súlyos baja, problémái vannak. Az ego is fáj, ha megsértik. Az ego, az éntudat, a nekem van valamim, ami én va-

gyok, ha azt nem ismerik el, nem kapja meg azt, amit úgy gondol, hogy neki jár. Voltál-e már így? Persze! Amíg a talpad, a derekad, bármilyen testrészed általában véve egészséges és nem hívja fel a figyelmedet magára egész héten, úgy a lelked többször is fölhívja a figyelmet magára. Azzal is fölhívja magára a figyelmet, hogy boldogságot érez, amikor kap valami elismerést, valami dicséretet, kedves simogatást. Akkor is felhívja a figyelmedet, amikor kap valami kritikát, amikor kap valami negatív dolgot, egy beszólást. Valaki beszél az utcán, vagy autóvezetés közben, vagy a feleséged, a férjed, vagy a gyermeked bántó viselkedése. Az egód elkezd kiabálni. Az egód elkezd magának követelni azt, ami neki jár. „Úgy megsértették az érzelmeimet meg az érzéseimet! Úgy megsértettek, annyira fáj, amit mondtak, v amit csináltak!” Az az igazság, hogy ebben én nem nagyon hiszek, hogy az érzelmeiket meg lehet sérteni, mert szerintem az egót lehet megsérteni.

Egy nagyon egyszerű példát hozok. Ha például azt mondom neked, vagy mondjuk három különböző embernek, hogy figyelj, ez a frizura nem valami előnyös a számodra. Valaki azt mondja erre, hogy mit képzelsz te? Mi közöd van neked az én hajamhoz? Tudod, milyen sokat fizettem ezért a fodrásznál? Ki kérdezte a véleményedet? Hagyjál engem békén a te véleményeddel! Nem kellett volna ezt mondanod nekem! És megsértődik. Előfordulhat ez, hogy valaki így reagál erre? Igen.

A másik ember mit mond? Ó, de kedves vagy! Köszönöm szépen, hogy felhívtad erre a figyelmemet. Olyan aranyos vagy! Tényleg észrevetted, hogy új a frizurám? Legközelebb máshogy fogom alakítani. Köszönöm szépen, hogy szóltál. Ugyanaz a mondat, mégis más reakció. Miért? Az érzelmek lettek megsértve? Nem, az éntudat, ahogy az ember önmagáról gondolkodik. Tudod, ahogy önmagadról gondolkodsz, ahogy önmagadat nézed, minél inkább önmagadra figyelsz, annál inkább leszel sértődékeny. Minél inkább magadra összpontosítasz, minél inkább azt figyeled, hogy mások mit gondolnak rólad, másoknak mi a véleménye rólad, mások mit mondanak rólad, mások mit szólnak hozzá és téged ez hogyan érint, annál inkább fognak az érzelmeid kilengeni valamelyik irányba.

A pozitív elismerés, a pozitív dicséret is kilengeti a lelkivilágodat, az érzelmeidet valamelyik irányba. Csak az a probléma mind a kettővel, ha nagyon kileng, hogy az egyik összetör a másik pedig olyan büszkeségbe és kevélységbe sodorhat bele téged, amiben nem tudsz megmaradni, mármint a lelkednek a fölépítésében. Mert a dicséret egy idő múlva már alábbhagy és újra kell. Újra kell az elismerés, újra kell a bátorítás, újra kell a felemelés. Újra kell a lelkednek, hogy valaki megvidámitsa, felemelje, az érzelmeidet valaki jól befolyásolja, mert ha ezt nem teszi meg, akkor összefonnyadsz. Ez micsoda benned? Micsoda bennünk? Az egónk. Az egónk, bizony.

Mire fókuszálsz? Ez itt a kérdés. Nem az a kérdés, hogy ér-e bennünket kritika vagy támadás, vagy elismerés, hanem azon van a hangsúly, hogy mire fókuszálsz ekkor? Mire fókuszálsz ekkor, saját magadra, vagy pedig nem magadra fókuszálsz? Miért volt Jézus olyan nagyon stabil, olyan rendkívülien magabiztos és rendkívüli módon határozott mindig minden esetben? Soha nem látjuk az Igében azt, hogy Ő bármikor is az érzelmeiben pozitív irányban annyira kicsattant volna, hogy aztán elbizakodott volna bármi dolog miatt. Ő nem dicsekedett és nem fuvalkodott fel a csodái miatt. Senki előtte ilyet nem tett a földön, mint Ő. Betöltötte a róla szóló próféciákat, a Messiás volt valóban, messiási csodákat vitt véghez. A kenyeret megsziporította, a természetfölöttiben járt, a vízen járt, a vaknak a szemét megnyitotta és lehetne sorolni, de nem látjuk róla azt, hogy az orra magasabban lett volna, mint a homloka.

Ugyanakkor nem látjuk róla azt sem, hogy amikor kritizálták, amikor ellene mentek, amikor belerúgtak, megalázták, kiközösítették, amikor meg akarták ölni, akkor mély depresszióba süllyedt volna és azt mondta volna, hogy jaj, srácok, ez nem ér nekem ennyit! Miért lehetett ez? Mert soha, soha nem önmagára fókuszált. Nem önmagát nézte, nem önmagára figyelt, hogy neki mit ártottak, vagy bántották, vagy mennyire emelték föl, vagy mennyire nyomták le. Nem erre figyelt! Nem az én volt nála előtérben. Az egója oly mértékben volt átítatva Istennel

és oly mértékben volt Isten tudatú, hogy teljesen Isten töltötte Őt be. Nem pedig az emberek elismerése, a kritikája. Ez egy nagyon-nagyon nagy lecke!

Az ego egy felfújott üres lufi, amit szeretnénk mi megtölteni. Szeretnénk megtölteni elismeréssel, mindenféle dicsérettel, tisztelettel, és minden olyan dologgal, amely megelégteti a mi lelkünket. Csak tudnod kell, hogy semmi sem képes ezen a világon megelégtetni téged teljes mértékben. Semmi, de semmi. Ugyanolyan sérülékeny a lelked, könnyen leereszt és elcsügged, összeesik, mint egy focilabda, ha negatív dolog éri. Semmi sem elég nagy ahhoz, hogy be tudja tölteni azt az űrt a lelkedben, nincs, ami elég lenne ahhoz, hogy teljesen kitöltse. Semmi sem elég nagy ehhez! Nincsen elég pénz, nincs elég gazdagság, nincs elég hatalom, befolyás, amikor azt mondaná egy ember, hogy na, nekem ez elegendő! Semmi sem elég, mert minden lötyög ott bent. Még ha úgy is érzed időszakosan, hogy most meg vagy elégtve és de jó napod van.

De eltelik egy hét, egy hónap és a pénz alábbhagy, az elismerés és a bátorító szavak, a vállveregetés, és nincs már az a nagy tisztelet körülötted, akkor mi van? Akkor is tudod, hogy ki vagy? Akkor összerokkadsz. Ez minden ember lelkében így működik. Jó, ha tudod, hogy egyedül egyvalami, egyvalaki tudja teljesen kitölteni a lelkedet úgy, hogy teljesen tele legyen és megelégedett legyen folyamatosan, és Ő Jézus! Nincs senki és nincs semmi, ami elegendő lenne ehhez! Minden lötyög bent. Lehet felfújni és lehet növesztetni és úgy érzed, hogy tele vagy, mert mindenféle jó dolgot kaptál és meggyógyultál és elismerést kaptál. De ehhez kell mindig az utánpótlás, és utánpótlás, és utánpótlás, mert különben elkezd eresztetni, mint egy lufi. A felfuvalkodásnak pont ez a lényege. Fogjuk majd az Igét nézni. Nagyon szépen fejezi ki a magyar nyelv önmagát, hogy fel van fújva, azt gondolja, hogy ő több, hogy ő nagyobb. Ilyenkor mindig belép az, hogy nem magadhoz képest vagy több, vagy nagyobb, hanem mindig valaki máshoz képest. Ugye tudod, hogy büszkének lenni a gazdagságra, a szépségre, az okosságra, az intelligenciára, a jó dolgokra, az nem önmagában áll, hanem mindig valakihez képest vagy te okosabb, szebb, meg bölcsebb. Mindig valakihez képest.

Amikor jön valaki veled szembe, aki gazdagabb, szebb, bölcsebb, nagyobb tekintélyű, meg akármi, akkor viszont már a te büszkeséged magába fordul. Hoppá, nem is vagyok olyan nagy, mert neki nagyobb van, ő többet ért el! Ezért nagyon-nagyon veszélyes dolog az, amikor egymáshoz méricskéljük magunkat. Mert amikor az ember kicsinek gondolja magát, az a negatív oldal. Van egy elérhetetlen magasság, amit nézünk más emberekben, hogy hova jutottak el, mennyi pénzük van, milyen családjuk van, milyen autóval járnak, milyen szolgálatuk van, milyen ajándékaik vannak, stb. Hát hogyan jutok én el oda? Sehogy. Ez a fajta kicsinyhitűség, ez a negatív gondolkozásmód befolyásolja az egész életedet, mert ez is a jellemed része.

Ennek a másik oldala, amikor azt gondolsz, hogy neked több van, te okosabb vagy, bölcsebb vagy, szebb vagy, intelligensebb vagy, te nem olyan vagy, mint az a másik, mert te ezt csinálod, meg azt csinálod, mert te böjtölsz, tizedet fizetsz, adakozó vagy, ahogy a farizeus imádkozott a vámszedővel szemben. Ez a másik oldal. Erre azt mondja Isten, hogy Ő az ilyen embereknek ellenáll. Meg kell töltenünk magunkat valami olyannal, ami nem lötyög bennünk, és erre csak Isten képes egyedül.

Tudnod kell, hogy az egód, a saját magadból fakadó éntudatod sosem elégedik meg. Sosincs megelégedve. Mert mindig szeretnél nagyobb fizetést, mindig szeretnél nagyobb tekintélyt, nagyobb befolyást és mindig több kell. Önmagában nem baj, ha nagyobb fizetést szeretnél, főleg, ha alacsony a fizetésed. Senki félre ne értse! Csak lásd meg, hogy így működik az ember lelke, ingadozik föl és le. A Biblia azt tanítja, és én is erről beszélek, hogy ez így nem jó. Ha felöltözöd magadra a Krisztust, ha az újjászületett szellemed tulajdonságai kiábrázolódnak a lelki világodban, akkor nem fog érdekelni sem az elismerés, sem a kritika. Lehet az ember olyan stabil és olyan erős jellemű, hogy olyan magabiztossággal tud állni Isten és emberek előtt, hogy nem befolyásolják a külső hatások.

Ezzel nem azt mondom, hogy minden egyes véleményt el kell utasítani. Mert van, aki tényleg őszintén mondja azt, hogy figyelj, elfeküdted a hajad, kócos vagy, és ezt megköszönheted neki. Tehát nem feltétlenül akar rosszat az, aki esetleg valami negatív dolgot mond neked. Meg fogjuk nézni az Igében, hogy Pál apostol hogyan reagált erre. De azt is tudnod kell, ha elutasítják a lelked, ha mellőznek téged, ha kritizálnak, ha ostobának tartanak, vagy te magad tartod ostobának, mert valami rosszat csináltál, akkor gyakorlatilag folyamatosan felhívod saját magadra a figyelmet.

Amikor megbánt valaki az olyan, mint amikor bekerül egy kavics a talpad alá a cipődbe. Amikor megsért valaki, amikor beszél valaki, akkor az olyan, mint amikor meghúzódik az oldalad, mert rosszul emeltél valamit. Az ott van állandóan. Amíg nem kezeled azt a dolgot, addig ott lesz benned a sértődés. Vagy ott lesz benned esetleg az a büszkeség, mert annyira elismertek! Érdekes dolgok ezek. Ahhoz, hogy a krisztusi jellem kiépüljön bennünk, ahhoz el kell feledkeznünk magunkról. Amit meg észreveszünk magunkban, azzal meg foglalkozni kell, kezelni kell. Ez, ha tetszik, ha nem, egy élethosszig tartó folyamat. De én hiszem azt, hogy nem az életünk végén lehet eljutni magasabb szintre, hanem már sokkal hamarabb is, ha megfelelő módon hallgatod az Igét és tanítható vagy.

A következő hetekben lesz majd egy tanítás, ami erről fog szólni, hogy hogyan legyél tanítható, hogyan maradj tanítható. Már hetekre előre megvan, hogy miről fogok beszélni, és olyan boldog vagyok ezért. Halleluja!

A lelked nem nyugszik sohasem. Állandóan keresi a módját, hogy betöltse a benne lévő űrt. A lelked állandóan azt keresi, hogy valami, valaki betöltse azt a hiányt, ami benne van, mert üres. Megtöltjük magunkat mindenféle ostobasággal, amik ideig valók. Hány ember mondta már, alkohalmámor, drog problémák, szexuális kicsapongás, mindenféle más hasonló dolog után, hogy mindezek nem tudták megelégtíteni? Semmi nem volt elegendő ahhoz, se a sok pénz, se a hatalom, hogy azt az űrt, ami bennük van, végérvényesen, tökéletesen, teljesen betöltse. Semmi. Egyedül Isten képes betölteni téged. Két dolgot fáradhatatlanul végez a lelked. A lelked fáradhatatlan dolgozik azon, hogy önmagát, azaz téged, összehasonlítsa a másikkal. Folyton ezen van!

Ne mondd nekem, hogy te nem így vagy ezzel, önmagadban krisztusi elme gondolkodás nélkül! Sokan már megtanultatok, hogy ez nem jó így. Ez az egyik része, a másik meg az, hogy dicsekszik. Dicsekszik, hogy nekem ez van, nekem az van. A mai üzenet középpontját jelentik Pál apostol következő szavai:

#### **1Korinthus 4,3–4.**

**3. Rám nézve pedig igen csekély dolog, hogy tőletek ítéltessem meg, vagy emberi ítéletnaptól; sőt magam sem ítélem meg magamat.**

**4. Mert semmit sem tudok magamra mondani, de nem ebben vagyok megigazulva; aki ugyanis engem megítél, az Úr az.**

Szeretném ennek felolvasni az egyszerű fordítását is, és utána ezen kicsit elmélkedünk, vagy sokat.

#### **1Korinthus 4,3–7. Egyszerű fordítás**

**3. Én azonban nem törődöm vele, mi a véleményetek rólam, és hogyan ítélték meg engem. Az sem érdekelne, ha a bíróság ítélkezne felettem, sőt, még én sem mondom ítéletet magamról.**

**4. Bár a lelkiismeretem tiszta, ez még nem bizonyítja, hogy ártatlan vagyok. Maga az Úr fog felettem ítélkezni!**

**5. Azért idő előtt semmit se ítéljetek, míg el nem jön az Úr, aki egyrészt világra hozza a sötétségnek titkait, másrészt megjelenti a szíveknek tanácsait; és akkor mindenkinek az Istentől leszen a dicsérete.**



**6. Ezeket pedig, atyámfiai, példában szabtam magamra és Apollósra tiérettetek, hogy rajtunk tanuljátok meg, hogy annak felette ami írva van, nem kell bölcselkedni; hogy senki se fuvalkodjék fel az egyikért a másik ellen.**

**7. Mert kicsoda különböztet meg téged? Mid van ugyanis, amit nem kaptál volna? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna?**

Azt hiszem, ezt a pár igeverset ki kell bontani, mert első olvasásra, vagy talán másodikra, harmadikra sem értünk belőle annyit meg, mint amennyit igazából ez mondani akar. Jó, ha tudod, hogy a korinthusi gyülekezetet Pál apostol alapította. Apostolként plántálta a korinthusi gyülekezetet. Ott tanított, ott szolgált, ott tanítványozta az embereket. A későbbiekben egy Apollós nevezetű másik prédikátor, evangélista, vagy apostol is – mindegy, minek nevezzük – szolgált ott abban a gyülekezetben. A korinthusi gyülekezet elkezdett lázongani, elkezdtek pártoskodni, és voltak emberek, akik odaálltak Pál oldalára, hogy mi Pálhoz tartozunk, ő a mi nagy apostolunk, ő a mi tanítónk. És voltak, akik gyülekezeten belül azt mondták, hogy Apollós a miénk, mi tőle tanultuk a dolgokat, ő az, aki minket igazából öntözött az Igével. Erre Pál apostolnak van egy pár mondata a 3. fejezetben, ha átnézel a Bibliádban a másik oldalra.

**1Korinthus 3,5–7.**

**5. Hát kicsoda Pál, és kicsoda Apollós? Csak szolgák, kik által hívókké lettetek, és pedig amint kinek-kinek az Úr adta.**

**6. Én plántáltam, Apollós öntözött; de az Isten adja vala a növekedést.**

**7. Azért sem aki plántál, nem valami, sem, aki öntöz; hanem a növekedést adó Isten.**

Ámen!

**1Korinthus 3,21–23.**

**21. Azért senki se dicsekedjék emberekkel. Ugyanis minden a tiétek.**

**22. Akár Pál, akár Apollós, akár Kéfás, akár világ, akár élet, akár halál, akár jelenvalók, akár következők, minden a tiétek.**

**23. Ti pedig Krisztusé, Krisztus pedig Istené.**

Ámen! Itt látnod kell ennek egy a háttértörténetét, hogy felfuvalkodtak bizonyos gyülekezeti tagok Pálért, mások pedig Apollósért. Pártoskodtak és gyakorlatilag egy szakadás indult volna el, ha Pál ezt nem zárja le nagyon határozottan és nem mondja azt, hogy na, ezt nem! Mert nemhogy én nem vagyok valaki, vagy Apollós, hanem az Isten az, aki a növekedést adja. Én plántáltam, Apollós öntözött. Nem rója meg az apostol Apollóst. Semmilyen utalás nincs arra, hogy Apollós bármit rosszul csinált volna, hanem a gyülekezet felé szolgál, itt a 4. fejezet 6-os, 7-es versében.

**1Korinthus 4,6/b–7.**

**6/b. Annak felette ami írva van, nem kell bölcselkedni; hogy senki se fuvalkodjék fel az egyikért a másik ellen.**

Látod itt, hogy mire utal Pál apostol? Hogy a gyülekezetnek egy bizonyos része a lelki világát abban élte ki, hogy: én őhöz tartozom! Én ahhoz az apostolhoz tartozom! Én Pálé vagyok! A gyülekezet másik része azt mondta, hogy én meg Apollósé vagyok, én odatartozom! Erre nagyon határozottan azt mondta Pál apostol, hogy ezt most fejezzétek be! Érted-e itt a lényegét? Hogy egy jól működő apostol mit csinál ilyen helyzeten? Most itt ezt befejezni! Ne fuvalkodjatok fel egyik a másik ellen! Látod itt ezt?

**7. Mert kicsoda különböztet meg téged? Mid van ugyanis, amit nem kaptál volna? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna?**

Pál apostolt nem úgy kapta a gyülekezet? Apollóst nem úgy kapta a gyülekezet, ajándékba? Dehogynem, ők ajándékok a Krisztus Testének építésére. És nem tudtak örülni ennek a korinthusi gyülekezetben lévők, hanem mit csináltak? Kevélykedtek és felfuvalkodtak, hogy én ehhez tartozom, én ahhoz tartozom. Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna?

Ez csak egy része, amiről ma szeretnék beszélni. Ami a döbbenet, ami a lényeges, és ami a számunkra követendő, az Pál hozzáállása, az ő magatartása. Pál apostol azt mondta, hogy figyelj, van a gyülekezetben egy csoport, egy rész, aki engem felemel, aki nagyon magasra emel és elismeri, hogy én mekkora munkát végeztem. Hogy én milyen sok energiát, szenvedést és mindenfélét befektettem és elviseltem azért, hogy itt lehessenek és szolgálhassak felétek, és igen, én voltam az, aki alapítottam. Mondhatta volna azt, hogy de jó, hogy kiálltok mellettem! De nem ezt mondta, hanem azt mondta a 4-es versben, hogy csekély dolog az, hogy tőletek ítéltessem meg. Azt mondta, hogy csekély dolog az. Picinek, semminek nem ítélem meg azt, hogy mi a véleményetek rólam. Ezzel azt mondta, hogy nem érdekel a nagy elismerésetek! Idézőjelben mondom ezt, nem így fogalmazott, sokkal finomabban fogalmazott Pál, mint ahogy én. Én egy kicsit nyersebben mondom ezt, mert így jobban átmegy, úgy hiszem sokatoknak.

Ugyanakkor bizonyára a gyülekezeten belül volt egy csoport, aki meg nem tartotta őt olyan nagyra, akár még pletykálkodott a háta mögött és rosszakat is terjesztett róla. Azt mondta Pál apostol, hogy csekély dolog az, hogy adjak a ti véleményetekre. Miért mondhatta ezt Pál apostol? Nem érdekel az, hogy mennyire magasztaltok, mennyire fölemelitek az én szolgálatomat! Nem érdekel az, hogy vannak, akik kiutálnak a gyülekezetből! Ő tudta azt, hogy kinek szolgál, és ki az, aki betölti őt. Pál apostolnak nem volt szüksége arra, hogy az emberek dicsérete töltse be az ő lelkivilágát! Ezen van itt a hangsúly és itt a lényeg, hogy meglássuk, hogy sokszor a véleményünk magunkról nagyon magas, és el vagyunk telve a hűségünkkel, a cselekedeteinkkel, a munkánkkal, a teljesítményünkkel, a viselkedésünkkel, a jó döntéseinkkel. Időnként meg el vagyunk telve a büntudattal, hogy mennyi mindent rosszul csináltunk, mennyi mindent elrontottunk, nem úgy tettünk, ahogy kellett volna. Ez is befolyásolja a lelkivilágunkat, az érzelmeinket. Az emberi lélek így működik. Azt mondja Pál apostol – ez nagyon tetszik nekem –, hogy nem érdekel a véleményem saját magamról. Elképesztő! Itt van az Igében, hogy nem érdekel az a vélemény, amit én alkotok saját magamról. Nem ez határozza meg az éntudatomat! Nem ez határozz meg engem, hogy én ki vagyok! Hanem az határoz meg engem, hogy kicsoda Isten, Ő mit tett bennem és mit tett velem. Ha Ő azt mondta nekem, hogy ártatlan vagyok, megigazultam Krisztusban, akkor én nem nevezem magamat bűnösnek, még akkor sem, ha úgy érzem, vagy úgy gondolom. Ha Ő azt mondta rólam, hogy meggyógyultam Jézus sebeivel, akkor én gyógyultnak nevezem magam, mindegy, hogy mit érzek, vagy mit gondolok erről a dolgról. Engem az határoz meg, amit Ő mond rólam, nem az, amit én gondolok magamról, vagy amit a másik mond rólam. Ez a krisztusi jellem, ez a krisztusi identitás. Ez az, aminek ki kell formálódnia mindannyiunkban.

Nekem van egy látásom erről a gyülekezetről. Az, hogy erre ebben a gyülekezetbe nagyon sokan eljutnak. Nagyon sokan eljutnak oda, hogy ez a krisztusi jellem kiábrázolódik bennük, bennetek, mindannyiunkban. Sok éve ez van bennem. Isten tudja, hogy hogyan, miként, mikorra és milyen formában lesz ez meg. Úgy vagyok ezzel, mint ahogy Mária volt annak idején, amikor mondta neki Gábrriel, hogy fogansz a te méhedben és szülsz fiút. Ha azt mondanád a tizenhárom éves lányodnak, hogy szexuális kapcsolat nélkül te teherbe esel. Mi lehetett Máriában vajon? Hit! Nem értette, csak föltette a kérdést: Hogyan, Uram? Miként? A látást nem engedem el, nem engedjük el, ennek egy közös látásnak kell lennie, és ebben megyünk előre. Ennek talán része az is, hogy a jellemépítésről lesz szó a következő hetekben, hónapokban, az én részemről, legalábbis.

Az ego nem elégszik meg. Az ego nem mondja azt, hogy elég. Az emberi éntudat, a saját magából fakadó, bűnös természetből fakadó éntudat soha nem mondja azt, hogy nekem ennyi elég. Vagy túlpozicionálja magát, vagy lefelé pozicionálja magát. Az ego hajszol. Az ego küzd. Küzd az elismerésért. Az ego próbálja felépíteni az önbecsülését. Az ego próbálja felépíteni a hiányérzetét, betölteni a hiányérzetét és betölteni az ürességét. Ezt teszi az ego. A korinthusiak gyakorlatilag a Pálhoz való kapcsolatukat arra használták, hogy az Apollós-

pártiak fölé emelkedjenek. Arra használták azt, hogy Pál az ő apostoluk, gyülekezeten belül, hogy fölemelték magukat, felfuvalkodtak, hogy én Pálhoz tartozom, ti meg csak Apollóshoz. Az Apollós-pártiak mit csináltak? Én Apollóshoz tartozom, ti meg csak Pál apostolhoz. Ezt tették. Erre nagyon határozott utasítása volt Pálnak Isten Szellemétől: Ezt most itt állítsd meg, de azonnal! Ne fuvalkodjatok fel egymás ellen és egymásért! Pál önértékelése és az identitástudata nem abból fakadt, hogy mennyire ismerték el, vagy mennyire utasították el, hanem abból, hogy tudta, hogy ki ő Krisztusban. Nem várt visszaigazolást a munkájáért, nem várt elismerést, és nem kötötte az önbecsülését ahhoz, hogy kinek mi a véleménye róla. Felolvasom a 3–4. igeverset a RÚF fordítás szerint is. Szeretném, ha nagyon figyelnétek.

#### **1Korinthus 4,3–4. RÚF fordítás**

**3. Én pedig a legkevésbé sem törődöm azzal, hogy ti hogyan ítéltétek felettem, vagy más emberek hogyan ítélték egy napon; sőt magam sem ítélekem önmagam felett.**

**4. Mert semmi vádat nem tudok önmagamra mondani, de nem ez tesz igazzá, mert aki felettem ítélték, az Úr az.**

Az Egyszerű fordítás szerint olvasom még egyszer.

#### **1Korinthus 4,3–4. Egyszerű fordítás**

**3. Én azonban nem törődöm velem, mi a véleményetek rólam, és hogyan ítélték meg engem. Az sem érdekelne, ha a bíróság ítéltékem felettem, sőt, még én sem mondom ítélet magamról.**

**4. Bár a lelkiismeretem tiszta, ez még nem bizonyítja, hogy ártatlan vagyok. Maga az Úr fog felettem ítélni!**

Nagyon érdekes dolog ez! Azt mondja Pál, hogy habár a lelkiismeretem tiszta, ez még nem bizonyítja azt, hogy ártatlan vagyok. Tudod, hogy hány ember mondta nekem különböző téren, teológiailag, erkölcsileg megbukott mutatványa után, hogy az ő lelkiismerete tiszta? Ő semmi rosszat, semmi tévest nem tett. Azt mondja Pál apostol, hogy tiszta a lelkiismeretem, de nem ez tesz engem igazzá. Mi az, hogy a lelkiismeret tiszta? Az, hogy az a véleményed magadról, úgy gondold magadról, hogy te nem hibáztál el semmit és te jól csináltad a dolgokat. Meg vagy győződve róla, illetve a tudatában vagy annak, hogy nem vádol belülről semmi, nincs benned önvád. Úgy gondold, hogy ártatlan vagy a dologban, bármit felhoznak ellened. Azt mondja erre Pál, hogy habár a lelkiismeretem tiszta, nem emiatt vagyok ártatlan, nem emiatt van az én igazságom, az ártatlanságérzésem Isten előtt. Hanem Őmiatta, mert Ő ítelt engem ártatlannak. Ő az, aki engem megigazított! Nem az én jó cselekedetem, ami arra vitt, hogy jó dolgokat tettem és jól teljesítettem, nem emiatt vagyok megigazulva. – mondja Pál. Hanem az miatt, amit Ő tett érttem. Ez a krisztusi jellem egyik alapja, sarokpillére, hogy nem a saját érdemeidre tekintesz, nem arra, hogy te mit tettél jól, hanem arra, hogy Ő mit tett jól. Ugyanakkor nem arra tekintesz, hogy te mit tettél rosszul, hanem arra, hogy el vannak törölve a bűneid.

Isten felé Pál lelkiismerete tiszta volt, meg az emberek felé is, de nem ez tette őt igazzá. Ez egy rendkívüli férfi rendkívüli szavai. Egy páratlanul szilárd jellemmel és magabiztossággal rendelkező ember szavai ezek. Pál teljesen tisztában volt a saját értékeivel. Mivel írja a római gyülekezetnek azt, hogy nincs egy ember sem, aki ne követne el bűnt, ő tisztában volt azzal, hogy ő is követ el bűnöket. Vagy Pál apostol egész életét bűn nélkül élte le? Nem feltételezzük ezt róla. Sőt, ő maga mondja azt, hogy külső és belső harc van benne, a teste harcol a szelleme ellen. Bizonyára nem tett mindent mindig jól. Pál tisztában van a saját bűneivel, ugyanakkor tisztában van a saját értékeivel is és azzal, hogy nagyon sok munkát végzett el Krisztusért, de nem ez alapján ítéli meg önmagát. Pál szemében nincs kapcsolat a között, hogy milyen bűnei vannak és hogy ki is ő valójában Krisztusban. Nincs kapcsolat a között, hogy milyen érdemei, milyen teljesítményei és milyen jó dolgai vannak és hogy ki is ő valójában. Nem ez alapján határozza meg önmagát. Nem az alapján ítéltékem saját maga felett, hogy én sok munkát végeztem, én Krisztusért szolgállok, ezért én jó ember vagyok,

vagy én annyiszor hibáztam, ezért én gonosz és rossz ember vagyok. Nem köti ezt önmagához, hanem azt a munkát, amit Jézus bevégezett érte. Ez Pál öntudata, ez az ő éntudata, ez tölti be az ő lelkét. Ezért volt igazán sikeres a szolgálatban, ezért leszünk mi is nagyon sikeresek a szolgálatban, mert erre törekszünk. Ne a test határozzon meg, ne a gondolkodásmodunk határozzon meg, ne az határozzon meg, hogy mit gondolnak, vagy véleményeznek mások. Mint ahogy Jézust sem ez határozta meg, hanem az, amit Isten mondott róla. Halleluja! Ez pontosan az ellentéte a mi egónknak. A mi egónk azon működik, és azon dolgozik, hogy magamnak minél többet behúzzak és minél több rossz dolgot eltaszítsak magamtól. Jézus nem állt ellen a kritikának, nem kérte ki magának. Igazából Ő az az ember volt, amit prédikált, és amit tanított. Ő a saját életével igazolta azt, hogy olyan, mint a kősziklára épített ház. Ő ezt megélte! Nem mozdította ki őt semmi! Nem keseredett el és nem fuvalkodott fel. Mondhatta volna azt: Illés, Mózes, Ézsaiás csodákat tettek? Én hányszor többet? Gyertek, imádjatok engem! Pedig igaz volt ez mind. Ahogy üldözték az ószövetségi prófétákat, Őt is üldözték és kergették. Mondhatta volna azt, hogy engem is ugyanúgy kínoznak, mint az elődeimet. De ez nem lökte Őt mély depresszióba, mint ahogy például Illés, aki életének egy pontján beleesett abba a hibába, hogy elkezdte sajnálatni és sajnálni önmagát. Ez egy nagyon nagy lecke itt. Ha rossz embernek tartanak, vagy rossz embernek tartjuk mi magunkat, akkor a meg nem újított lelkünk miatt elbizonytalanodhatunk. Mert mit mondott rólam valaki, és ráadásul még igaza is van. Ez a legrosszabb, amikor szembesítenek azzal, hogy te milyen arrogáns vagy és ez téged lelomboz. Ennél már csak az a rosszabb, amikor tényleg arrogáns vagy, és akkor még önvád is van. Ha meglátjuk a testiségünket, a gyarlóságunkat, az indulatainkat, akkor elmegy az önbizalmunk, ha önmagunkra figyelünk, és önmagunk lelke van a középpontban. De Pált még a saját véleménye sem érdekelte magáról.

Hogyan jutott Pál apostol arra a szilárd jellem kiabrázolóására, hogy ilyet tudott mondani? Nem kevélyen, felfuvalkodottan mondta, hogy senkinek nem érdekel a kritikája. Mert így is lehet ezt mondani. Amikor az ember szemellenzősen, bolond módjára megy neki a falnak, hogy senkinek a véleménye nem érdekel engem, csak én, én, én! Én a saját utamat járom és csak a saját véleményem érdekel. Ez is bolondság! Természetesen időnként oda kell figyelni arra, hogy mások mit mondanak, de nagyon okosan és bölcsen és ne az határozza meg az éntudatunkat! Nem mondhatod azt, hogy nem hallgatok a pásztorra, hiába mondja azt, hogy mikor kimegyek itt az ajtón, nézzek körül, mert jön a villamos, meg jönnek az autók. Nem érdekel engem a pásztor véleménye, úgy csinálom, ahogy akarom, aztán, ha elüt az autó, akkor így jártam. Ez egy kisarkított példa volt, tudom. Egyébként is rengeteg tanács és hasznos információ elhangzik innen felétek, minden héten. Ezért remélhetőleg nem mondod azt, hogy mondhatsz, amit akarsz, nem érdekel. Érted, hogy nem erről van szó? De az éntudatodat, hogy ki vagy te valójában, ne az határozza meg, hogy mások mit mondanak, vagy mit gondolnak rólad, vagy minek határoznak meg téged! Isten minek határoz meg téged, az a lényeg!

Tudod-e, hogy Isten szemében milyen vagy? Isten szemében ki vagy? Ha ezt tudod, ha ezt elfogadod, ha ebben alapot veszel, akkor leszel igazán erőteljes, gerinces, szilárd jellemű ember, akit nem mozdítanak ki mindenféle érzelmek, mindenféle hatások. A cselekedeteidnek nem kellene hatást gyakorolnia az identitástudatodra, arra, hogy ki vagy te valójában. Jézus sem gondolt állandóan magára, sőt, önmagáról megfeledkezett, hisz ezért jött el és így jött el. Nem büszkélkedett a csodáival és nem lett magába forduló depressziós akkor, amikor kritizálták, mert nem ez határozta meg, hanem az határozta Őt meg, amit az Atya mondott róla. Az Atya azt mondta róla, hogy Te vagy az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm! De Isten ezt nem csak Jézusnak mondta, hanem neked is. Mondd azt, hogy én vagyok az Atya Isten fia, aki szeret engem. Én az Ő szerelmes fia vagyok! Ő szeret engem! Amikor te jó dolgokat csinálsz és erkölcsösen élsz a vallásos törvények, meg bármiféle elvárások szintjén,

akkor Isten szeret téged. Amikor te ellenszegülő, lázadó és kilátástalan dolgokat teszel, Isten akkor is szeret téged. Bizony, még akkor is szeret téged! Ennek kell téged meghatároznia!

Amikor ezt megérted, akkor leszel képes arra, hogy a cselekedeteid olyanok legyenek, amely még a törvénynek is megfelelő, nem pedig fordítva. A törvénynek megfelelni és a törvényt cselekedni és jól csinálni úgy is lehet, hogy nincs benne a szíved. Lehet úgy nem lopni, nem csalni, nem hazudni, meg nem elvenni a másét, hogy igazából a szíved nincs benne, csak teszed, mert ez az elvárás, mert ezt várja el tőlem a gyülekezet, meg a pásztor, meg a család, meg az apám, meg az anyám, meg a párt. Ezt várják el, ezt kell csinálnom. De ha a szíved nincs benne, semmit nem ér. Téged az határozzon meg, amit Isten mond rólad és nagyon jó dolog, ha minél több mindent tudsz arról, hogy Isten mit mond rólad! Hogy azt mondhasd, hogy nekem nincs kárhoztatásom, mert Jézus Krisztusban vagyok, ez határoz meg engem. Én Jézus Krisztus igazsága vagyok Őbenne! Ez határoz meg engem! Én vagyok az az ember, akit Isten szeret! Az, akit Ő felkent! Engem ez határoz meg! Ő az én ártatlanságom. Én nem azért vagyok ártatlan, bűn nélküli, hibátlan és szeplőtelen, mert olyan jól csinállok mindent és tökéletesek a cselekedeteim, hanem azért, mert Ő jól csinált mindent, Ő jól elvégezte a dolgot, és az Ő igazságát Isten nekem tulajdonítja a Krisztusban. Ezért én hálás vagyok neki. Ez így működik és így lesz ez erőteljes, így leszel büntudat nélküli és kárhoztatás nélküli, ha elismered és elfogadod ezt. Ha mindig a saját egóddal foglalkozol, ez nagyon le fog téged fárasztani.

Nagyon sok ember fáradt. Keresztények is fáradtak. Azon dolgoznak, hogy a másiktól valamilyen elismerést kicsikarjanak, azért tesznek dolgokat, hogy másoknak jó véleménye legyen róluk. Nem rossz dolog az, ha neked jó véleményed van rólam, de nem azért teszem, amit teszek, hogy neked jó véleményed legyen rólam. Ezért nagyon örülök annak, ha te elismeresz, bátorítasz és felemelsz, de ha nem, az sem zavar. Így kell állnia egy embernek, egy szolgálatnak és minden kereszténynek. Az Úr az én vigasztalóm! Ő az én bátorítóm! Ő az, aki megelégit engem mindig és mindenkor! Ha így állsz Isten előtt, akkor nem érint meg mélyen a kritika, mert nem fektetsz rá túl nagy hangsúlyt.

Jézus Krisztus Evangéliuma az egyetlen, ami előre kimondja felettünk az ítéletet. Minden világvallásban a cselekvés, a tevékenység és valamilyen tettek elvégzése után várják az emberek azt, hogy jön az ő Istenüktől valamiféle válaszreakció, még az ateizmus is ilyen. Az is egy fajta hit, hogy cselekszik a jót, cselekszik azt, amit ők erkölcsösnek és jónak gondolnak, és akkor ezért majd kapnak valami jót. A buddhisták így vannak ezzel. A mohamedánok, a muszlimok így vannak ezzel. Tesznek valamit, a teljesítményükkel valamit elvégeznek és ezért valami jó ítéletet fognak kiérdemelni, ez az ő hitük. A kereszténység ezzel szemben meg pont fordított. A te ítéleted már elhangzott. Elvégeztetett! Megbocsáttatott! Meggyógyítottatott! Felszabadított vagy! Előre meg van írva az ítélet, és ez nem egy koncepció perben született meg, mint az átkos rendszerben, amikor előre megvoltak az ítéletek és mindegy, mi volt az igazság. Itt Jézus elhordozta a te bűneidet, és amikor te újjászületél Krisztusban, Ő mindent odaadott neked. Ezt mondja Pál apostol a korinthusiaknak is, fölolvastam az előbb a 3,21 versben, hogy azért senki se dicsekedjék emberekkel, ugyanis minden a tiétek. Akár Pál, akár Apollós, akár Kéfás, akár világ, akár élet, akár halál, akár jelenvalók, akár következők, minden a tiétek, ti pedig Krisztuséi, Krisztus pedig Istené. Mi már megítéltettünk, és ez indít minket jó cselekedetekre. Mi már megítéltettünk Krisztusban és ez indít minket arra, hogy erkölcsös életet éljünk. Nem pedig az erkölcsös életünk fogja majd Istent arra indítani, hogy megáldjon minket. Mi már megáldattunk, és mivel már megáldattunk, ezért tudunk jó dolgokat tenni Krisztusért. Csak neked meg kell ismerni, hogy mennyire nagyon áldott vagy! Minél jobban megismered azt, hogy mennyire áldott vagy, hogy a szellemedben milyen tökéletes vagy és Jézushoz hasonlónak lettél teremtve, annál inkább tudod a lelki világodban, az érzelmeidben, a gondolataidban, a viselkedésedben, a jellemedben ezt a keresztény testvérek és a világ számára is kifelé megmutatni. Ez Isten Igéje.

Így legyen az öntudatod, ez alapján legyen az éntudatod, mert így fog és ez alapján tud benned kiábrázolódni az a Krisztus, aki már benned él!

Mivelhogy nagyon sok mindent el kell mondani a gyülekezetnek, ha tetszik, ha nem, hogy mit hogyan csináljanak, ezért a következő hetekben erről fogsz hallani, hogy mit hogyan csinálj. De ennek mind belülről fakadónak kell lennie, és előrebozsátom, hogy nem azért lesz, mert én ezt várom el, vagy a közösség ezt várja el, vagy, hogy valamiféle nyomást érezzél. Csak segítséget akarok majd adni neked ahhoz, hogy az a jellem, ami igazából már gyümölcsként ott van benned, mind a kilenc a Galata 5,22. alapján, az kiábrázolódjon, hogy érett gyümölcsként tudjanak abból enni a rokonaid, a családtagjaid, a szomszédaid, a gyülekezet, meg mindenki. Ámen!

Imádkozunk a zsebkendők felett: Atyánk, ahogy a zsebkendőkre vetjük a kezeinket, hisszük, hogy a kenet átáramlik azokba és a kenet elraktározódik bennük. Mert a Te jelenléted, a Te gyógyító munkád itt jelen van, és a hit szavát szólva a betegek meggyógyulnak, a démonikus elnyomottak megszabadulnak, Jézus nevében! Felkelnek a betegágyukról mindazok, akiket képviselnek ezek a ruhaneműk, a Jézus nevében. Ámen! Halleluja!

Tegyük egy megvallást! Mondd a hited teljességével utánam: Mennyei Atyám, szeretlek Téged! Azért szeretlek Téged, mert Te előbb szerettél engem. Köszönöm neked, hogy nagy munkát végeztél el Jézus Krisztusban, és hogy ezt a munkát nekem tulajdonítva megélhetem Krisztusban. Köszönöm neked, hogy Önmagadból adtál nekem! Köszönöm neked, hogy a Te gyermekedként a Te természeteddal rendelkezem! Amint Jézus van, én is úgy vagyok ebben a világban. Jézus az én bölcsességem! Jézus az én ismeretem! Jézus az én gyógyulásom! Jézus az én szabadulásom! Mindent meg tudok tenni, amit Te mondasz, hogy megtegyek. Eltökéltem a szívemben, hogy alárendelem magamat, az elmémet, az akaratomat, az érzelmeimet, a teljes egómat a Te Igédnek. Azt fogadom el igazságnak, amit Te mondasz rólam, nem pedig azt, amit mások mondanak, vagy mások gondolnak, vagy én gondolok magamról. Az a való igazság, amit Te kijelentettél rólam! Köszönöm neked, hogy igazság az, hogy megszentelődtem Krisztusban, hogy beteltem minden bölcsességgel és ismerettel és túlaradóan áldott vagyok, Jézus hatalmas nevében. Ámen! Halleluja!

\*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

**AZ ÜDVÖSSÉG IMÁJA**

*„Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról,  
és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta  
Őt a halálból, üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk  
a megigazulásra, szájjal teszünk pedig vallást  
az üdvösségre.” (Róm. 10,9–10)*

**Hiszem, hogy Jézus Istennek Fia.  
Hiszem, hogy Jézus meghalt az én bűneimért.  
Hiszem, hogy Jézus feltámadt a halálból az én  
megigazulásomért, a Biblia tanítása szerint.**

**Kérlek, Jézus, legyél az én Uram!  
Kérlek, Jézus, legyél az én Megváltóm!  
Kérlek, Jézus, legyél az én Gyógyítóm!  
Költözz a szívembe és teremts újjá engem!**

**Jézus, Te vagy az én Uram!  
Jézus, Te vagy az én Megváltóm!  
Jézus, Te vagy az én Gyógyítóm!**

**Meg vagyok váltva! Újjászülettem Krisztusban.  
Az Ő szent vére megtisztított minden bűntől.  
Köszönöm, Úr Jézus, az örök életet! Ámen.**